

**ХИТРАТА СВИНЯ И
ГЛУПАВИЯТ ВЪЛК
ОСЕТИНСКА ПРИКАЗКА**

chitanka.info

В една долчинка край голямата гора живеела стара свиня. Къщичката и била малка, дървена, ала подредена, прибрана, с чиста слама постлана.

Имала си свинята три мънички прасенца. Всеки ден ги миела, кърмила, а вечер ги подреждала на сламата да спят. Така си живеели мирно и тихо.

Веднъж старата свиня отишла на реката за вода. За беда отнякъде се задал злият вълк. Щом забелязал свинята, спуснал се към нея и зачаткал със зъби:

— Отдавна те гледам и устата ми се пълни със слюнка. Но все сгода нямах. Ама сега, свиньо, ще те изям!

„Лоша работа! — помислила си свинята. — А вълкът колкото е зъл, толкова е и глупав. Ще се опитам да го излъжа.“ И заприказвала:

— Моля ти се, Вълчо, не ме изяждай. Стара съм: месата ми са сухи като камъни, главата ми е корава като пън, нозете ми са жилави като коренища. Не си хаби зъбите за мене! Затова пък аз ще те нагостя с моите три прасенца. Те са такива тлъстички, крехкички и розовички — като ябълки.

Вълкът помислил и рекъл:

— Право казваш! Ти си вече стара и жилава. По-добре е да си похапна крехки прасенца, отколкото да си троша зъбите с теб.

Свинята тайно се зарадвала, но изгрухтяла с нажален глас:

— Вълчо, ела тая вечер в нашата долчинка. Ама най-напред повикай най-голямото прасенце, после средното и най-последно малкото. Изяж ги поред. Защото, ако излязат и трите заедно, ще се разбягат на три страни и няма да можеш да хванеш нито едно.

— Съгласен съм! — изръмжал вълкът. — Но ми кажи как се казват твоите прасенца?

— Най-голямото се нарича Време, средното — Топло, а най-малкото — Здраво — казала му свинята.

— Виж ти какви чудни имена!

— Такива са.

— Добре. Каквито и да са на прасенцата имената, все ще ги изям. Значи ще дойда довечера, щом се стъмни — рекъл вълкът, подскочил от радост и се шмугнал в гъсталака.

А свинята си плюла на копитцата и беж да я няма. Върнала се в къщичката и здраво залостила вратата. Докато ги подреди за спане,

свечерило се.

Прасенцата, изморени от лудуването през деня, бързо заспали. А майка им се изтегнала край тях и зачакала гостенина си.

Ето ти подир малко пристига вълкът, трака със зъби и тропа по вратата:

— Временце! Временце! Сладко прасенце! Излез да си поиграем на пълнолика месечинка!

А свинята отвътре:

— Временцето ти, Вълчо, мина-замина. Късно е вече. Мама му е меко постлала и кротко го е приспала.

Разсърдил се вълкът. Пак чука: „Чук, чук, чук!“

— Топличко! Топличко! Прасенце сочничко! Излез да си поиграем на пълнолика месечинка!

А свинята отвътре:

— Навън, Вълчо, захладя, застудя. Мама го е топло покрила, топло го е завила.

Още повече се разсърдил вълкът и заблъскал вратата:

— Здравенце, Здравенце, крехко прасенце! Излез да си поиграем на пълнолика месечинка!

А отвътре свинята изгрухтяла силно-силно:

— Здраво мама вратата залости, не и трябват такива гости. Махай се Вълчо, в гората, че като взема метлата...

Побягнал гладният вълк в гората и повече ни се чул, ни се видял.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.